

Egyik szem sír, a másik nevet

2Móz 2,11-15

„Történt pedig azokban a napokban, mikor Mózes felnevekedék, kiment az ő atyjafi-aihoz és látta az ő nehéz munkájakat s látta, hogy egy egyiptombeli férfi ütött egy héber férfit az ő atyjafiai közül. Mikor ide-oda tekintet és látta hogy senki sincs, agyonütötte az egyiptombelit és elrejtette azt a homokba. Másnap is kimént és ímé két héber férfi vessekedett. És mondta annak a ki bűnös volt: Miért vered a te atyádfiát? Az pedig monda: Kicsoda tett téged főemberré és bíróvá mi rajtunk? Talán engem is meg akarsz ölni, mint megölted az egyiptomit? Mózes pedig megfélemlék és mondta: Bizony kitudódott a dolog. A Fáraó is meghallotta azt a dolgot és Mózes halálra kerestetette: de elfutott Mózes a Fáraó elől és lakozott Midián földjén.” (2Móz 2,11-15)

Lekció:

Némelyen közületek biztosan ismerősek a római mitológiai területén, és hallottátok már Janus istennek a nevét. Ha nem is tudatosan, de mindannyian ismerjük őt, sőt naponta használjuk a nevét, hiszen a január szavunkban az ő neve húzódik meg: január volt Janus isten hónapja. Janust mindig profilból és két fejjel ábrázolták, a legenda szerint egyikkel a múltba, másikkal a jövőbe nézett. A felolvasott igeszakaszból nekem leginkább egy Janus-arcú Mózes jut eszembe – két arccal. Az egyik arc lenne a derűs, örömteli, hithős Mózesé, míg a másik a borús, indulatos, meggondolatlan férfié.

1. Hit által Mózes...

Mózes gyilkolt – ehhez nem fér kétség. Mégis, nem szabad könnyen elítélnünk őt. Nézzünk csak a szívünkbe! Akartál-e már megölni valakit? Valószínűleg erre az első válaszuk az, hogy nem. De őszintén, voltál már olyan dühös valakire, hogy alig tudtad visszatartani a dühödet, és majdnem kezdet emeltél a másikra? Erre talán már többen válaszolunk igennel. De hadd tegyek fel még egy kérdést: volt már olyan, hogy egy filmnézés közben – különösen, ha rabszolgákról, zsidókról vagy más nyomorult helyzetben lévőkről szólt a mozi – annyira dühös lettél a kegyetlenség, kínzás és igazságtalanság láttán, hogy *kívántad* a kegyetlenkedő halálát, és örültél neki, amikor valaki bosszút állt rajta? Ugye, hogy igen? Nos, akkor már jobban meg tudod érteni, mi vezette Mózes a gyilkosságra. Ekkor pedig mi is elcsendesedhetünk egy kicsit, és ahelyett, hogy gyorsan elítélnénk Mózes, jobban tesszük, ha inkább a szemünkbe lévő gerendát vesszük ki először.

De van más okunk is arra, hogy kicsit elidőzzünk, mielőtt pálcát törnénk Mózes helyett. Törekednünk kell megértenünk jobban, hogy Istennek ez a kiválasztott szabadítója *miért*

tette azt, amit tett. Meg kell vizsgálnunk a Biblia fényében Mózes, és szívének szándékait. Először is vizsgáljuk meg aprólékosan a felolvasott szövegrészt, és fűzzünk ehhez pár megjegyzést!

- I. Az *első* az, hogy Mózes azonosult a szolgáskorban lévő zsidó társaival. A 11. versben kétszer is hangsúlyozva van, hogy Mózes a zsidókra, mint testvéreire tekintett: „Történt pedig azokban a napokban, mikor Mózes felnevekedék, kiment az ő atyjafiaihoz és látta az ő nehéz munkáikat s látta, hogy egy egyiptombeli férfi ütött egy héber férfit az ő atyjafiai közül.” Mózes nem szippantotta be az egyiptomi királyi udvar pompája. Tudatára ébredt, hogy nem az egyiptomiakhoz tartozott, hanem a héberek között kellett keresnie saját népét. Mózesnek az egyiptomiakhoz való kötődését el kellett vágnia ahhoz, hogy a zsidó kivonulás vezére lehessen.
- II. Másodszor Mózes nem volt érzéketlen a népe szenvedése iránt. Azt olvassuk, hogy „kiment ... és látta az ő nehéz munkájukat.” Ez nem csupán egy tárgyilagos megállapítás volt, hanem egy együttérző szemlélődés. (Ezt erősíti meg az ApCsel 7,23 párhuzamos igeszakasza is. Amit Károli „eszébe jutott”-nak fordít, a görögben szó szerint így hangzik: „a szívére jött”. A fáraó oktatási rendszere a kiváltságos ifjakat a kétkezi munkások és rabszolgák megvetésére tanította. A rabszolgákat „élő halottaknak” tekintették, vagy a számárhoz hasonlították őket.¹ Az, hogy ezek az érzések ott voltak Mózes szívében, Isten munkája volt.) Mózes szembesült azzal, hogy népe nyomorúságával, hogy milyen szenvedésekben van részük, és együttértett velük.
- III. A harmadik pedig, amit láthatunk Mózes magatartásából, az az igazság iránti elkötelezettsége volt. Mózes nem csupán együttértett népével, de nem is akart belenyugodni a helyzetükbe. Mélyen érintette az az igazságtalanság, amit látott, és nem tudott belenyugodni. E tekintetben hasonló volt egy későbbi társához, Bartolomé Las Casashoz. Las Casas spanyol nemes és dominikánus szerzetes volt, aki apjával együtt a 16. században az újonnan felfedezett amerikai spanyol gyarmatokra utazott. Szemtanúja volt mindazoknak a szörnyűségeknek, amelyekkel a spanyol hódítók viszonyultak az őslakos indiánokhoz. 1513-ban, mintegy 30 évesen látta, ahogy mindenfajta provokáció nélkül a katonák több ezer táinos indiánt mészároltak le – férfiakat, nőket és gyerekeket. Las Casas azt írta, hogy „olyan mértékű kegyetlenséget láttam, amelyet egyetlen élő sem látott, sőt nem is gondolta volna, hogy fog.”² Las Casas nem maradt tétlen, mint megannyi honfitársa, hanem beszédeiben keményen vádolta a kegyetlenséget eltűrő arisztokráciát, és megírta híres művét, az *Indiák történetét*. Nem tudott tétlen maradni.

Isten népével való azonosulás, együttérzés és igazság iránti vágy – három tulajdonság, amelyeknek jellemeznie kell az istenfélő vezetőket. Ilyen jellemű vezetőkre van szükségünk, akik jobban szeretik Isten népét, mint a világ nyújtotta kiváltságokat. Olyanokra, akik nem érzéketlenek a szenvedők és nyomorgók iránt. És végül olyanokra, akiket érdekel az igazság, és tenni is akarnak érte! Mózes ebben Jézus Krisztus előképe volt. Hiszen amit Mózes életében észreveszünk, az majd Jézus Krisztus személyében teljesebbé válik. Ő volt az, aki a lehető legteljesebb módon azonosult Isten népével. Megüresítette magát isteni kiváltságaitól, hogy közénk jöhessen, és emberré lehessen. Nem szégyellt közénk, bukott emberek közé jönni, sőt azt olvassuk, hogy nem szégyellt minket atyjafiaiak hívni (Zsid 2,11). Jézus minden gyarlóságunkban és nyomorúságunkban együttértett velünk (Zsid 4,15). Sőt annyira elkötelezett volt az igazság iránt, hogy szembenézett a legszörnyűbbel, a pokol kínjainak elviselésével azért, hogy minket megszabadíthasson. Boldog az, akinek ilyen Megváltója van!

Menjünk azonban tovább, és lapozzunk az ApCsel 7,23-29-hez!

¹Philip Graham Ryken: *Exodus*, 61. old.

²http://en.wikipedia.org/wiki/Bartolom%C3%A9_de_las_Casas

„Mikor pedig negyvenéves kora betölt, eszébe jutott, hogy meglátogassa atyjafiait, az Izráel fiait. És mikor látta, hogy egyik bántalommal illetetik, megoltalmazta, és az egyiptomi embert megölvén, bosszút állt azért, aki bosszúsággal illetetett. És azt gondolta, hogy az ő atyjafiai megértik, hogy az Isten az ő keze által ad nekik szabadulást; de azok nem értették meg. Másnap meg olyankor jelent meg köztük, mikor összevesztek, és intette őket békességre, mondván: Férfiak, testvérek vagytok ti; miért illetitek egymást bosszúsággal? De az, aki felebarátját bántalmazta, elutasította őt magától, mondván: Kicsoda tett téged fejedlemmé és bíróvá mi rajtunk? Csak nem akarsz engem is megölni, miképen megöled tegnap az egyiptomit? E beszédre aztán Mózes elfutott és jövevény lett a Midián földén, a hol két fia születék.” (ApCsel 7,23-29)

Ez a szakasz újabb bepillantást ad a körülményekbe és Mózes szívének indítékaiba. Miért ölte meg Mózes az egyiptomit? Mert *„azt gondolta, hogy az ő atyjafiai megértik, hogy az Isten az ő keze által ad nekik szabadulást.”* (25. vers) Ezek szerint Mózes hitt abban, hogy Isten megszabadítja majd a zsidókat Egyiptomból. Minden bizonnyal hallotta, és megőrizte Isten Ábrahámnak adott ígéretét (1Móz 15,13). Mózes hitt Izráel Istenének szavahihetőségében és hűségében, és látta saját különleges helyzetét, amiből arra következtetett, hogy Isten bizonnyal őt használja majd fel a szabadításban. Ez a pont rejt egy fontos alkalmazást számunkra. A Biblia – ahogy Spurgeon megfogalmazta – Isten ígéreteinek tárháza. Isten azért adja nekünk azokat, hogy ne rendüljünk meg. Látjuk, hogy egy rövid ígéret, amelyet Isten Ábrahámnak tett, milyen hatást vitt végbe Mózes életében? Hitet adott neki, bátorítást és erőt. Hasonlóan ez minket is buzdítania kell abban, hogy ragadjuk meg Isten ígéreteit! Éppen ezért szeretnék egy feladatot adni nektek: fusd át újra a ma általad olvasott bibliai szakaszt, és keresd, hogy milyen ígéret rejtőzik benne, majd gondolkozz rajta, és imádkozz fölötte, hogy ott legyen szívedben, és bátorítson úgy, ahogy Mózeset is bátorította! Néha az ígérek általánosak, és csak újra és újra megerősíenek egyes tanításokban, mint például, hogy Isten mindenütt jelen van, és hallja a mi kiáltásunkat, vagy hogy a bűneinket egyszerű imádságban rendezhetjük Istennel. Máskor az ígérek konkrétabb dolgokra buzdítanak: hordozzuk a testvérünk terhét, segítsünk egymásnak, hiszen így Krisztus törvényét töltjük be, és az Ő nyomdokaiba járunk (Gal 6,2). Bárhogy legyen is, meríts erőt a mai igeszakasz ígéreteiből!

Végül pedig nyissuk ki a Bibliánkat a Zsidó 11,24-26-nál! Ez a fejezet különösen sok segítséget ad nekünk abban, hogy meglássuk, mit végzett Isten Mózes szívében.

„Hit által tiltakozott Mózes, midőn felnövekedett, hogy a Faraó leánya fiának mondják, Inkább választván az Isten népével való együttnyomorgást, mint a bűnnek ideig-óráig való gyönyörűségét; Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartván Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett.” (Zsid 11,24-26)

Ebben a rövid szakaszban a szerző Mózeset hithősnek nevezi azért, mert Istent és az érte való szenvedést választotta Egyiptom helyett. Két fontos részletet add hozzá ez a rész a korábbiakhoz.

- I. Egyrészt Mózes *tiltakozott* egyiptomi címe és kiváltsága ellen. Ez nem kis dolog. Mózes nem csupán szíve rejtettségében érezte magát zsidónak, hanem ezt nyíltan fel is vállalta. Nem olyan volt, mint Nikodémus, aki kezdetben csupán éjjel jött Jézushoz, és nem merte felvállalni az iránta való tiszteletét a zsidó főtanács előtt. Hanem Mózes nyilvánosan tagadta meg az egyiptomi kötelékét. Lemondott a „Faraó leánya fia” címről, és inkább a rabszolganép zsidókkal azonosította magát. Eszünkbe juthat ezen a ponton Tutankhamon faraó lelete, amit csodálatos épségben találtak meg a sírjában. Az aranyozott szarkofág, az aranyedények, a rengeteg értékes dolog. És úgy tartják,

hogy Tutankhamon még nem is tartozott a gazdag fáraók közé. Mózesnek azonban nem kellett ez a kincsek. Őt Isten érdekelte, és nagyobb örömet talált a népének közelségében. Mózes története egy megfordított mese. A mesék inkább úgy játszódnak, hogy a királyi származású fiú vagy leány kikerül valami szerencsétlenség folytán a királyi udvarból. Egyszerű emberek közé kerül, szegénységben nő fel, majd egy fordulatot követően végül mégis megszerzi a trónt, és a vele járó hatalmat és dicsőséget. Ebben a történetben viszont a felnőtt királyfi égetett fel minden hidat maga mögött, utasította el az önzést, pénzsóvárságot és hatalomvágyat, hogy a szegényekkel lehessen.³ Döbbenetes Isten munkája, ugye?

- II. Másrészt Mózes inkább *Krisztus gyalázatát választotta*. Talán fennakadunk azon, hogy mit jelenthetett Krisztus gyalázata Mózes számára? Mózes még nem igazán tudhatott Krisztus személyéről és munkájáról, mire vonatkozik tehát ez? A legnyilvánvalóbb értelmezés szerint ez arra utal, hogy Mózes – mint ahogy utána is sokan – azonosította magát Izráellel, Isten népével és felkentjével, és az ezzel járó megvetéssel – hasonlóan, ahogy utána is sokan. Mivel Istenéért hozta meg ezt a döntést, tulajdonképpen Krisztus miatt szenvedett, még akkor is, ha Krisztus személyét még nem látta annyira világosan.

A Zsidó levél görög szövege beszédes, még egy dolgot tesz hozzá a fentiekhez. A magyarban azt olvassuk, hogy Mózes Krisztus gyalázatát nagyobb kincsnek *tartotta*, és ez utóbbira a görög szó a *hégeomai*, ami annyit jelent, mint gondolkodni, mérlegelni. Mózesnek ez tudatos döntése volt, nem ifjonti hévből hozott kapkodása – ezért is mondja a Zsid 11,24, hogy már felnőtt korában tette ezt Móze. Mózes megértette, hogy a választás Istenről, szenvedésről és jutalomról szól. Pál apostol szavai Mózes döntésére is illenek:

„De a melyek nékem egykor nyereségek valának, azokat a Krisztusért kárnak ítélttem. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem, És találtsam Őbenne, mint a kinek nincsen saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való igazságom a hit alapján: Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlónak lévén az Ő halálához.”
(Fil 3,7-10)

Mózes mindent elhagyott, de azért, mert tudta, hogy *Istenéért* szenved. Sőt, nem csak Istenéért szenvedett, hanem *Istennel* szenvedett. Hiszen, amikor kellemetlenség ér minket a hitünkért, sose feledjük, Isten ott van velünk. Ahogy Pál írja: *„az Ő szenvedéseiben való részesülésem”* – azaz az én szenvedésem Krisztus szenvedése is, Ő a nehéz helyzetekben sem hagy el engem. A Krisztusért való szenvedés elkerülhetetlen része a keresztyénségünknek. A kérdés csupán az, hogy fel vagyunk-e készülve rá? Kivel azonosítjuk mi magunkat elsősorban: a világgal vagy Krisztussal? Tudatában vagyunk annak, amit Krisztus mondott: *„E világon nyomorúságtok leszen; de bízzatok: és meggyőztem a világot”*? (Jn 16,33) Ne lepődjünk meg ezért, ha nehézségek jönnek, ha kinéznek vagy lenéznek Krisztus miatt. Ne lepődjünk meg, hogy a keresztyénség néha nehéz és keserves. Hanem bízz Krisztusodban, aki veled együtt szenved, és aki legyőzte a világot! Persze mindezt csak az tudja felvállalni, aki megértette Krisztus nagyságát és áldozatát. Mózes döntése azonban arra bátorít mindenkit, hogy térjen meg, és kövesse

³Philip Graham Ryken: *Exodus*, 62. old.

Krisztust. Mert Krisztussal még a szenvedés is jobb, mint Egyiptom minden gazdagsága! Miért? Mert Jézusban a testtélt Istennel kapcsolatunk össze, Őbenne helyreáll a kapcsolatunk a Teremtőnkkel, szívünk boldogságának forrásával! Krisztusért érdemes mindent otthagyni.

2. Bűn által Mózes...

Sajnos Janusnak két arca van, így szót kell ejtenünk Mózes bukásáról is. Láttuk Mózes hitét, Isten és népe mellett való elkötelezettségét. Mégis egy dühös, meggondolatlan cselekedettel Mózes majdnem mindent szétrombolt. Hiszen természetesen bűn volt megölnie az egyiptomit. Mózesnek nem kellett volna elvennie az egyiptomi hajcsár életét, a törvényre való hivatkozás elég lett volna, a gyilkosság *szükségtelen* volt. Mózesnek nem kellett volna gyilkolnia, mert hagyni kellett volna, hogy az igazságszolgáltatás végezze el a saját feladatát. Isten sosem egyénekre, hanem törvényes, hivatalos szervekre bízta a törvényszegés megbüntetését. Mózesnek nem kellett volna ölnie, mert ez ellenkezett Isten törvényével. Isten nem kérte Mózeszt erre, mert Isten egyszerűen nem ilyen módszerekkel dolgozik. Mózes tette tehát *szükségtelen, jogtalan és helytelen volt*, Mózes mégis engedett haragja kiadásának, és halálra sújtotta az egyiptomit.

Van pár gyakorlati tanítás és alkalmazás mindebben számunkra. Az *első*, hogy kezeljük a haragunkat! Néha nehéz megállni, hogy ne álljunk bosszút egy-egy erős szóval, sőt talán még durvábban azon, aki igazságtalan velünk szemben vagy vét ellenünk. Mózes tette azonban álljon előttünk örök mementóként, hogy hova visz a nem kontrollált harag. Emlékezzünk Jézus szavaira:

„Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj, mert a ki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, a ki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre: aki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre: a ki pedig ezt mondja: Bolond, méltó a gyehenna tüzére.” (Mt 5,21-22)

Nem véletlen, hogy a Westminsteri Nagykaté a következőket írja:

Isten a hatodik parancsolatban tiltja ... a bűnös haragot, gyűlöletet, irigységet, bosszúvágyat, és minden túlzott indulatot, zavaró aggodalmat ... továbbá a bántó beszédet, elnyomást, veszekedést, verekedést, megsebesítést vagy bármit, ami bárki életének az elpusztításához vezetne.

A haragot kezelnünk kell, nem pedig tartogatnunk. Meg kell tanulnunk az indulataink megtűrtöztetését, a szeretetteljes szembesítést, a kedves, de nyílt kommunikációt, és legfőképpen az imádságos lelkületet, mert Isten ezeket adta nekünk a harag leküzdésére. Férjek, feleségek, munkások, e vegyéték könnyelműen a szívetekben felgyülemelő haragot! Harcoljatok ellene Isten eszközeivel.

A *második* dolog, amit tanulnunk kell Mózes bukásából, hogy a *rosszal nem lehet példát mutatni*. Mózes vezetőnek készült, Izráel szabadítójának. De nem volt kész a vezetésre, mert rossz eszközöket választott. Mózes ezt már a következő nap megértette: zsidó társai szemében ő nem volt más, mint egy gyilkos. Azt kérdezték tőle: „Ki tett téged vezetővé felettünk?” Ez jogos kérdés. Ugyanis Isten még nem hívta el Mózeszt szabadítónak. Mózes önmagát nevezte ki vezetőnek, azonban tette mindent romba döntött. Ezen a ponton eszünkbe juthatnak azok az újszövetségi szakaszok, amelyek a vezetőkről beszélnek az 1Tim 3-ban és a Tit 1-ben. Ahogy újra átolvastam őket, megdöbbenett, hogy mennyi foglalkozik közülük a türelemmel és az önuralommal. Figyeljünk csak!

„Szükséges annakokáért, hogy a püspök feddhetetlen legyen, ... nem verekedő, ... hanem szelíd, versengéstől mentes.” (1Tim 3,2-3)

„Mert szükséges, hogy a püspök feddhetetlen legyen, mint Isten sáfára; nem akaratos, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, ... hanem ... jónak kedvelője, mértékletes, ... aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal és meggyőzhesse az ellenkezőket.” (Tit 1,7-9)

Az igazi vezetés a jellem dolga. Ahhoz, hogy jó gyülekezeti vezetők, férjek, munkahelyi főnökök, vagy egyszerűen jó keresztyének legyünk a jellemünkre kell koncentrálnunk. Figyelnünk kell arra, hogy mi jellemzi tetteinket, és vissza kell fognunk magunkat. Mózes egyik fő hibája az volt, hogy türelmetlen volt, és ő akart tenni valamit, ezért maga kezébe vette az ügyek intézését. Ezzel szemben ha érett keresztyének akarunk lenni, mindig várunk Istenre és a Ő vezetésére. Meg kell tanulnunk a türelmet és az alázatot, meg kell tanulnunk megvárni Isten időzítését, és sosem siettetni azt a magunk eszközeivel, mert abból mindig csak baj lesz, mint ahogy Mózesnél is. De mi a helyzet a te életedben? Melyik az a helyzet, probléma vagy akár személy, amivel vagy akivel szemben inkább türelmesen várnod kellene? Mi az a tevékenység, amit abba kellene hagynod, mert Isten nem kérte tőled, hanem te vetted kezébe az ügyek intézését?

Mózes bukása mintegy 40 évvel vetette vissza. Gyilkossága kitudódott, és a fáraó már nem tolerálhatta, hogy a királyi család egyik tagja a rabszolganép izráéliek, az egyes számú közellenség védelmezőjének a szerepében lépett fel. Mózes ezzel a tetteivel az egyiptomi társadalmi és politikai rendszer alapjait támadta, és a fáraó el akarta fojtani ezt a lázadót. Mózesnek tehát menekülnie kellett, és életének következő négy évtizedét a pusztában töltötte. Isten ugyanis ilyen módon készítette fel őt a szabadító szerepére, amire magától nem volt alkalmas. Isten ugyanis ennek ellenére sem feledkezett meg népéről, hanem meg akarta szabadítani őket. Még egy haragos, gyilkos Mózes sem keresztezhette az Ő tervét.

3. Pár bátorító szó

Végül hadd szólják még pár bátorító szót. Azt gondolom, hogy Mózesben magunkra ismerhetünk. Annyira hasonlók vagyunk hozzá! Sokszor bennünk is ott van a jó szándék, de ez keveredik megfontolatlan, gonosz tettekkel. De ne csüggedjünk!

- I. Először is azért, mert nézzünk megint a Zsidó 11-re. A Zsidó 11 nem említi a kínos részleteket Mózes életéből, hanem egyszerűen és világosan a hithősök közé sorolja. Tudjátok mire mutat ez? Arra, hogy Isten elfedezi a vétkeinket Krisztusért. Ha keresztyénként Krisztust választottad magad helyett, és letetted életedet az Ő lábai elé, akkor minden bűnöd el van törölve. Isten elvetette a bűnlajstromodat a szeme elől, amikor rád néz, Krisztus tökéletességét látja. Makuláltan és tiszta vagy. És nemcsak Mózes volt ilyen, hanem mindannyian, keresztyének. Nem megnyugtató, és csodálatos ez? Nem indít hálára Isten iránt? De van itt még több is. Hiszen a Zsid 11 nem csupán egy üres fejezet, amiből hiányoznak a hithősök bűnei. Hanem a Zsid 11 tele van tettekkel, a hit tetteivel. A hitünk Isten ajándéka, hitünk gyümölcsei is csak Istennek köszönhetőek. Ám Isten mégis szeme előtt tartja azokat! A te hited tettei is fel vannak jegyezve, és Isten majd megjutalmaz azokért téged. Igen, megjutalmaz! Mózesről is azt olvassuk, hogy Krisztus gyalázatát választotta, *„mert a megjutalmazásra tekintett.”* (26. v.) Igen, a hithez hozzátartozik a jutalom, a fejezet elején, a 6. vers azt mondja: *„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.”* Számomra ez döbbenetes vers. Nem elég, hogy Isten nem emlékezik a bűneinkről, de megemlékezik azokról a cselekedeteinkről,

amit neki köszönhetünk, és mindezért megjutalmaz minket! Kedves budapesti gyülekezet, bátorítson Isten jósága és jutalmazása titeket a keskeny út mellett, bátorítson az önmegtagadásban, kitartásban, hálaadásban!

- II. Másodszor pedig hadd adjak még egy bátorítást nektek Mózes negyedik könyvéből. A 4Móz 12,3-ban azt olvassuk: *„Az az ember pedig, Mózes, igen szelíd volt, minden embernél inkább, akik e föld színén vannak.”* A mai alkalommal láttuk Mózeset, mint türelmetlen, indulatos, haragos férfit. Pár évtizeddel később pedig látjuk őt, mint a Föld legszelídebb emberét. Mózes megtanulta a leckét, amit Isten tanítani akart neki. Azért, mert Isten egy tökéletes tanár. Amit elkezd, az is be is fejezi. Itt van egy hatalmas bátorítás számunkra, akik rendetlenek, dühösek, indulatosak, lusták, tisztátalan gondolatúak, határozatlanok, büszkék, torosak, fösvények, és még sorolhatnám tovább milyenek vagyunk. Isten a Nagy Fazekas, a Csodálatos Faragó, aki szeretettel és türelemmel alakít minket, hogy egyre inkább hasonlítsunk Krisztushoz. Ha látjátok tökéletlenségeiteket, ne csüggedjen szívetek, hanem bízzatok Istenben! Ámen.